

Arrest

nr. 141 513 van 23 maart 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Egyptische nationaliteit te zijn, op 4 februari 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 2 december 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 februari 2014 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. AERDEN, die loco advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers, thans de verzoekende partij genoemd, dient op 23 oktober 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

Op 1 december 2013, met kennisgeving op 7 januari 2014, verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de aanvraag onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing met reden:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang t t het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen roepen het feit in dat de heer A. A. aandeelhouder is van meerdere vennootschappen, maar zij verzuimen het om aan te tonen waarom dit een buitengewone omstandigheid zou vormen, waardoor zij niet naar hun land van herkomst kunnen terugkeren om daar hun aanvraag tot verblijf in te dienen. Betrokkene kan door internationale banktransacties zijn deelname in de winst innen of het eventuele verlies vergoeden. En indien zijn aanwezigheid vereist zou zijn om de zaak verder uit te bouwen en te beheren, kan hij daartoe een aanvraag in te dienen via de voorziene procedure.

De heer A. A. legt een arbeidscontract met S bvba voor, ondertekend op 21.05.2012, maar hij toont niet aan waarom dit een buitengewone omstandigheid zou vormen. Betrokkene is immers niet gemachtigd om betaalde arbeid in België te verrichten.

Ook het feit dat het zoontje van mevrouw A., I.S. N., naar de kleuterschool gaat kan niet worden weerhouden. Het kind is niet leerplichtig en het feit dat het kleuteronderwijs volgt, toont enkel aan dat hem het recht op onderwijs niet werd ontzegd.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Het middel luidt als volgt:

“EERSTE MIDDEL : Schending van artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

1. Algemeen juridisch kader

Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten.

Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten. Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wet afdoende gemotiveerd zijn en dienen de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden. Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn.

De Wet Motivering Bestuurshandelingen is ook toepasselijk is in het domein van het vreemdelingenrecht. Het doel van de Wet Motivering Bestuurshandelingen bestaat er immers in de betrokkene in kennis te stellen van de motieven van de handeling opdat hij met een kennis van zaken een verweer kan organiseren met de middelen die het recht hun aanreiken.

2. Toetsing van de bestreden beslissing aan de formele motiveringsplicht

De motivering is niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen. De motivering is vaag en tevens ontbreken de feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing.

Daarnaast is de motivering stereotiep en gestandaardiseerd. De summier gegeven motivering in de beslissing, kan van toepassing zijn op iedere persoon die een dergelijke beslissing krijgt.

Nergens blijkt dat het specifiek op hen van toepassing is. Enkel de persoonlijke gegevens van de verzoekende partijen, vermeld in de beslissing, geven hier uitsluitel over.

Gelet op het feit dat het verblijfsrecht van verzoekers wordt geweigerd en de zeer verregaande gevolgen die deze met zich meebrengt is het evenredigheidsbeginsel in casu niet in acht genomen. De beslissing is extreem summier en bijgevolg niet evenredig met de gevolgen.

Door de Staatssecretaris wordt gesteld dat de aanvraag van verzoekers onontvankelijk is, omdat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen.

Verzoekers stellen dat een lang en onderbroken verblijf in België sedert 2004, wat geenszins door de Staatssecretaris betwist, noch ontkend wordt, een buitengewone omstandigheid uitmaakt. De door de Staatssecretaris gegeven interpretatie is dermate eng, dat de toepassing van art. 9bis van de Wet van 15 december 1980 uitgehold wordt en zelfs onmogelijk gemaakt wordt.

Wanneer verzoekers meer dan 10 jaar in een land leeft en bewijzen voorbrenkt dat zij werken, Nederlands kunnen, hun vrienden en kennissenkring hebben uitgebouwd, mag er worden aangenomen dat verzoekers hun volledige leven in België heeft uitgebouwd en dat zij bezwaarlijk, niet zonder ernstige moeilijkheden kunnen terugkeren naar hun geboorteland. Verzoekers hebben immers in België een inkomen, waarmee zij in hun levensonderhoud voorzien. Dit inkomen hebben verzoekers in zijn geboorteland niet.

De bestreden beslissing is, zoals hierboven reeds vermeld, zeer summier en bevat bovendien geen enkele reden waarom het verblijfsrecht van verzoekende partij wordt geweigerd.

Bijgevolg zijn artikel 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. In casu vermeldt de bestreden beslissing de juridische grondslag: artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De feitelijke grondslag wordt uiteengezet en er wordt ingegaan op de redenen die de verzoekende partij aanhaalde om machtiging tot verblijf te verkrijgen. De verzoekende partij geeft in het middel een theoretisch betoog over de motiveringsplicht en de door haar aangehaalde rechtsregels maar laat na te preciseren waarom zij meent dat de motivering niet afdoende is.

Evenmin verduidelijkt de verzoekende partij met welke relevante gegevens geen rekening zou zijn gehouden.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk zodat zij de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht die in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet moet onderzocht worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Er wordt aan herinnerd dat artikel 9 van de vreemdelingenwet bepaalt als algemene regel dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen

van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Buitengewone omstandigheden zijn deze die het de aanvrager bijzonder moeilijk maken om de aanvraag elders dan in België in te dienen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048).

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij als buitengewone omstandigheden aanhaalde:

- uiteenzetting over het begrip "buitengewone omstandigheden" en afwijzing toepassing omzendbrief van 19 februari 2003 die stelt dat langdurig verblijf of integratie geen buitengewone omstandigheden zijn
- onafgebroken verblijf in België met stukken die dit moeten staven
- aandeelhouderschap van een verzoeker in meerdere vennootschappen
- voorlegging arbeidsovereenkomst
- goede integratie: taallessen gevolgd; integratie in werking CAW en volgen van activiteiten hiervan
- schoolgaand kind en met kind gaan naar een centrum Klimop; wil om te integreren
- onmogelijk terug te keren naar herkomstland.

Zoals blijkt uit de onder punt 1 geciteerde bestreden beslissing antwoordt de verwerende partij op al deze argumenten. De bestreden beslissing preciseert dat een louter aandeelhouderschap in vennootschappen zonder aan te tonen waarom de aanvraag niet elders kan ingediend worden een buitengewone omstandigheid vormt geen buitengewone omstandigheid is, hierbij preciserend dat internationale banktransacties mogelijk zijn. Een arbeidsovereenkomst toont in casu evenmin een buitengewone omstandigheid aan nu de verzoekende partij niet gemachtigd is om in België betaalde arbeid te verrichten. Verder stelt de bestreden beslissing dat het kind niet schoolplichtig is. Dit vindt steun in het administratief dossier. De bestreden beslissing legt ook uit wat buitengewone omstandigheden zijn en concludeert dat de aanvraag in het herkomstland kan geschieden.

Integendeel met wat de verzoekende partij voorhoudt, betreft de bestreden beslissing geen standaard stereotiepe motivering en wordt er concreet ingegaan op de argumenten die de verzoekende partij aanhaalde.

Voorts geeft de bestreden beslissing te kennen dat al de overige aangehaalde elementen in de aanvraag geen buitengewone omstandigheden zijn, wat correct is nu deze elementen zijn die behoren tot het gegrondheidsonderzoek, eens dat vastgesteld is dat er buitengewone omstandigheden zijn. Bij gebreke aan het bestaan van buitengewone omstandigheden dient de verwerende partij de elementen die de gegrondheidsfase betreffen niet in aanmerking te nemen. Integendeel met wat de verzoekende partij stelt, vormen een lang verblijf en de elementen die wijzen op integratie geen buitengewone omstandigheden maar elementen die moeten onderzocht worden in het kader van de gegrondheidsfase. De redenering *"Verzoekers stellen dat een lang en onderbroken verblijf in België sedert 2004, wat geenszins door de Staatssecretaris betwist, noch ontkend wordt, een buitengewone omstandigheid uitmaakt. De door de Staatssecretaris gegeven interpretatie is dermate eng, dat de toepassing van art. 9bis van de Wet van 15 december 1980 uitgehold wordt en zelfs onmogelijk gemaakt wordt.*

Wanneer verzoekers meer dan 10 jaar in een land leeft en bewijzen voorbrenget dat zij werken, Nederlands kunnen, hun vrienden en kennissenkring hebben uitgebouwd, mag er worden aangenomen dat verzoekers hun volledige leven in België heeft uitgebouwd en dat zij bezwaarlijk, niet zonder ernstige moeilijkheden kunnen terugkeren naar hun geboorteland. Verzoekers hebben immers in België een inkomen, waarmee zij in hun levensonderhoud voorzien. Dit inkomen hebben verzoekers in zijn geboorteland niet.” kan niet gevolgd worden. Deze elementen behoren tot het gegrondheidsonderzoek. Ten dien einde wordt nog vastgesteld dat de verzoekende partij evenmin in concreto aannemelijk maakt waarom zij niet naar het herkomstland kan terugkeren. Dit was en is een blote bewering zodat de bestreden beslissing terecht besluit dat de aangehaalde elementen van de aanvraag niet het bestaan van buitengewone omstandigheden, dit zijn omstandigheden die het bijzonder moeilijk maken om een aanvraag elders in te dienen, aannemelijk maken.

Waar de verzoekende partij aanvoerde dat haar kind naar de kleuterklas gaat, stelt de bestreden beslissing dat het kind niet schoolplichtig is. Ten overvloede herinnert de Raad eraan dat het de wettelijke vertegenwoordigers van een kind niet toekomt om de rechten van het kind (met name onderwijs te kunnen genieten alsof hun verblijf niet zou zijn aangetast door illegaal verblijf) aan te wenden ter verwezenlijking van hun eigen doelstellingen. Verzoekende partij kan niet op redelijke basis volhouden als zou de afgewezen asielzoeker verblijfsrecht verwerven als gevolg van het schoolgaan van diens kinderen en daardoor in dezelfde verblijfstoestand terecht komen als de erkende asielzoeker. Mocht dit zo zijn, dan zou het bestuur blij geven van een ongelijke behandeling door aan vreemdelingen met kinderen rechten toe te kennen die zij vreemdelingen zonder kinderen onthoudt. Aldus komt het de Raad niet onredelijk voor te besluiten dat de door verzoekende partij aangevoerde integratie geen buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet vormt. Bovendien heeft de Raad van State reeds meerdere malen geoordeeld dat het niet onredelijk is dat de gemachtigde van de minister/staatssecretaris beslist dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt (RvS 14 maart 2006, nr. 156.325; RvS 4 juli 2002, nr. 108.862; RvS 18 april 2002, nr. 105.633).

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin maakt zij de schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet aannemelijk.

Het evenredigheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Er dient te worden besloten dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, en dat zij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

Het middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig maart tweeduizend vijftien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN